

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1 — uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie T-8/03, doręzonego skarżącej w dniu 20 grudnia 2004 r., którym oddalono skargę wniesioną przez skarżącą i obciążono ją kosztami postępowania;
- 2 — uwzględnienie skargi wniesionej do Sądu Pierwszej Instancji, poprzez:
 - a) stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 3 października 2002 r. (sprawy połączone 700/2000-4 i 746/2000-4), ze względu na okoliczność, że uwzględniając częściowo skargę skarżącej i oddalając argumenty pozwanej, zatwierdziła rejestrację wspólnotowego znaku towarowego 203570 dla towarów z klasy 18 i 24;
 - b) odmowę rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 203570 „Emilio Pucci” również dla wszystkich towarów z klasy 18: „Skóra i imitacje skóry, wyroby z tych materiałów, nie ujęte w innych klasach; skóry zwierzęce; skóry surowe; kufry i torby podróżne; parasole zwykłe i przeciwsłoneczne, laski; bicze, uprząże i wyroby rymarskie” i z klasy 24: „tkaniny i wyroby włókiennicze, nie ujęte w innych klasach, nakrycia na łóżka i stoły”, jedynych klas, w zakresie których OHIM zatwierdziła rejestrację;
 - c) obciążenie pozwanej i interwenienta kosztami postępowania zarówno przed Trybunałem jak i przed Sądem Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich.

Zarzuty i główne argumenty:

naruszenie przepisu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94 z powodu podobieństwa w tej sprawie towarów oznaczonych wcześniejszymi znakami towarowymi do towarów wskazanych we wniosku o rejestrację;

w zakresie braku podobieństwa towarów zaskarżony wyrok powołuje w swym uzasadnieniu kryteria ogólne i abstrakcyjne, podczas gdy niniejsza sprawa stanowi wyjątek;

komplementarność towarów z klasy 18 i 25, potwierdzona przez samego interwenienta w jego wniosku, nie została wzięta pod uwagę w wyroku, podczas gdy komplementarność ta potwierdza stanowisko orzecznictwa, zgodnie z którym klasy nomenklatury stanowią jedynie zwykle kryterium administracyjne;

kryterium kręgu odbiorców stanowi okoliczność, która musi zostać uwzględniona w chwili dokonywania konkretnego porównania. Wobec tego „istotne okoliczności” powołane w zaskarżonym wyroku, które ogólnie charakteryzują podobień-

stwo towarów nie są wymogami, które należy bezwarunkowo brać pod uwagę porównując zakres ochrony pozostających w sprzeczności znaków towarowych;

zaskarżony wyrok skupia się przy dokonaniu porównania na kryteriach a priori i abstrakcyjnych o charakterze „mechaniczno-materialnym” nie przeprowadzając oceny wspólnego elementu, jakim jest koncepcja mody w jej licznych aspektach;

krąg odbiorców (przeciętny konsument) jest pierwszym i ostatnim elementem, który należy mieć na względzie w razie konfliktu znaków towarowych, o którym mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94;

skoro podobieństwo oznaczeń i towarów rodzi ryzyko pomyłki, należało zastosować zakaz, o którym mowa w art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94;

dowody przedstawione przez skarżącą świadczą o powszechnej znajomości znaku towarowego „Emidio Tucci”, wobec czego ma zastosowanie art. 8 ust. 5 rozporządzenia;

w wyroku Sądu Pierwszej Instancji nie oceniono należycie renomy znaku towarowego, począwszy od roku 1994 bądź przed rokiem 1996;

wreszcie, część klienteli Emidio Tucci mogłaby zostać wprowadzona w błąd przez znak towarowy Emilio Pucci, wskutek czego ten ostatni uzyskałby nieuzasadnione korzyści kosztem znaku pierwszego i należącej do niego wyłącznej sfery odróżniającej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesfinanzhof z dnia 25 listopada 2005 r. w sprawie L. u. P. GmbH przeciwko Finanzamt Bochum-Mitte

(Sprawa C-106/05)

(2005/C 115/21)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 3 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesfinanzhof (Niemcy) z dnia 25 listopada 2004 r. w sprawie L. u. P. GmbH przeciwko Finanzamt Bochum-Mitte.

Bundesgerichtshof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy art. 13 cz. A ust. 1 lit. b) i ust. 2 szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (77/388/EWG) ⁽¹⁾ dopuszczają uzależnienie zwolnienia z podatku analiz laboratoryjnych zaleconych przez lekarzy ogólnych od wskazanych tam warunków również wtedy, gdy leczenie jest niezależnie od tego zwolniona od podatku?

⁽¹⁾ Dz.U.L 145, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Gerechtshof te 's-Gravenhage z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie Bovemij Verzekeringen NV przeciwko Benelux-Merkenbureau

(Sprawa C-108/05)

(2005/C 115/22)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 4 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Gerechtshof te 's-Gravenhage (Niderlandy) z dnia 27 stycznia 2005 r. w sprawie Bovemij Verzekeringen NV przeciwko Benelux-Merkenbureau.

Gerechtshof te 's-Gravenhage zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) (omissis)
- 2) Czy art. 3 ust. 3 dyrektywy ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że nabycie (w niniejszej sprawie przez znak towarowy Benelux), poprzez używanie, charakteru odróżniającego, o którym mowa w tym ustępie, wymaga, aby oznaczenie było uważane przez właściwy krąg odbiorców, przed datą złożenia wniosku, za znak towarowy na całym terytorium Beneluxu, to jest w Belgii, w Luksemburgu i w Niderlandach?

W przypadku odpowiedzi przeczącej na drugie pytanie:

- 3) Czy ustanowiony przez art. 3 ust. 3 dyrektywy warunek rejestracji, o której mowa w tym ustępie jest spełniony jeżeli oznaczenie — z powodu jego używania — jest uważane

przez właściwy krąg odbiorców za znak towarowy na znaczącej części terytorium Beneluxu, gdy ta znacząca część ogranicza się do na przykład Niderlandów?

- 4) Czy dla oceny charakteru odróżniającego powstałego w wyniku używania, takiego jak wspomniany w art. 3 ust. 3 dyrektywy oznaczenia stworzonego z jednego lub kilku słów w języku urzędowym Państwa Członkowskiego (lub, jak w niniejszej sprawie, terytorium Beneluxu), należy brać pod uwagę strefy językowe istniejące na tym terytorium?

Czy dla rejestracji jako znak towarowy, gdy pozostałe warunki rejestracji zostały spełnione, wystarczy wymagać, aby oznaczenie było uważane przez właściwy krąg odbiorców za znak towarowy w znaczącej części strefy językowej Państwa Członkowskiego (lub, jak w niniejszej sprawie, terytorium Beneluxu), w której język ten jest językiem urzędowym.

⁽¹⁾ Pierwsza dyrektywa Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 40, str. 1 z 11.2.1989).

Skarga wniesiona w dniu 4 marca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-110/05)

(2005/C 115/23)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 4 marca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez D. Recchia i F. Amato, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Włoskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że zabraniając ciągnięcia przyczep przez motocykle Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które Republice nie ciążyą na mocy art. 28 WE;
2. obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Zgodnie z art. 56 kodeksu drogowego zabrania się we Włoszech ciągnięcia przyczep przez motocykle, co nie dotyczy jedynie mototraktorów (trzykołowych ciągników motocyklowych).